

Sygnatura akt IX Cupr 413/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 18-09-2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IX Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Monika Skibińska

Protokolant:Anna Marczak

po rozpoznaniu w dniu 18-09-2013 r. we W.

sprawy z powództwa PROKURY Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.

przeciwko A. W.

o zapłatę

I oddała powództwo w całości;

II zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanej kwotę 1217 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygnatura akt IX Cupr 413/13

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) z siedzibą we W., pozwem z dnia 4 marca 2013 r. złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanej A. B.kwoty 7.077,97 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że pozwana zawarła z (...) S. A.w dniu 10 listopada 1999 r. umowę bankową o numerze (...), na podstawie której pozwana otrzymała określoną kwotę pieniężną jednocześnie zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w tejże umowie, czego jednak nie uczyniła. W dniu 2 czerwca 2002 r. (...) S. A.zawarł ze stroną powodową umowę przelewu wierzytelności, cedując na stronę powodową całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej z pozwanym.

Postanowieniem z 19 marca 2013r. Sąd Rejonowy Lublin Zachód VI Wydział Cywilny wobec braków podstaw do wydania nakazu zapłaty skierował sprawę do Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieście.

Działając na wezwanie Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 2 maja 2013r. powód uzupełnił braki pozwu poprzez przedłożenie pełnomocnictwa, pozwu oraz załączników wraz z odpisami, podtrzymując zarazem dotychczasowe stanowisko w sprawie oraz żądanie zapłaty.

Na rozprawie dnia 18 września 2013r., działając przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania, wraz wynagrodzeniem radcy prawnego według norm przepisanych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana A. B.(wówczas W.) w dniu 10 listopada 1999 r. we W.zawarła z (...) S. A.z siedzibą w W.umowę bankową o numerze (...), skutkiem której była zobowiązana do zapłaty należności głównej w kwocie 1718,74 zł oraz odsetek w wymiarze 5359,23 zł

(Dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych, k. 40)

Na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 29 czerwca 2010 r. (...) S. A. z siedzibą w W. przeniósł na stronę powodową pakiet wierzytelności obejmujący m. n. wierzytelność w stosunku do pozwanego z tytułu umowy z dnia 10 listopada 1999 r.

(Dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 26 maja 2009r., k. 16-30)

Pozwana została poinformowana o dokonanej cesji oraz wezwana przez stronę powodową do uregulowania zobowiązania.

(Dowód: Zawiadomienie (...)S.A. z 09.06.2009r., k.39; wezwanie do zapłaty z 06.02.2013r., k.38)

Pozwana A. B. (panieńskie nazwisko W.) zawarła w dniu 14 września 2002 r. związek małżeński z R. B., przyjmując nazwisko męża.

(Dowód: odpis skrócony aktu małżeństwa, k.53)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Żądanie powództwa w niniejszej sprawie wynikało z roszczenia strony powodowej jako następcy prawnego pierwotnego wierzyciela pozwanej, to jest (...) S. A. z siedzibą w W. i wiązało się z umową zawartą z pozwaną dnia 10 listopada 1999 r. Bezsprzeczne pozostaje, że pozwana nie kwestionowała ani wysokości żądanej kwoty, ani zasadności samego żądania, ani też żadnej okoliczności wskazanej w pozwie, ograniczając się do zarzutu przedawnienia. Z tej racji Sąd obowiązany był zbadać, czy rzeczywiście roszczenie strony powodowej uznać należało za przedawnione.

Rozstrzygając powyższą kwestię Sąd przyjął gospodarczy charakter roszczenia objętego pozwem, uznał bowiem w całości tezy zawarte w uzasadnieniu orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2003 r. (sygn. akt II CK 113/2002), w którym zasadnie podkreślono, że o tym, czy roszczenie jest związane z prowadzoną działalnością gospodarczą, decydują cechy podmiotu, któremu ono przysługuje. Nie mają wobec tego znaczenia cechy drugiego podmiotu stosunku prawnego, z którego to roszczenie wynika, ani cechy samego stosunku prawnego. Innymi słowy, należy tylko zbadać, czy roszczenie, które przysługuje określonej osobie, jest związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Będzie tak z reguły, gdy osoba ta jest przedsiębiorcą, gdyż do cech konstytuujących pojęcia przedsiębiorcy należy właśnie prowadzenie działalności gospodarczej (art. 43[1] k.c.). Sąd Najwyższy przypomniał, że Ustawodawca nie wymaga dla zastosowania trzyletniego terminu przedawnienia, aby stosunek prawny, z którego roszczenie wynika, był obustronnie gospodarczy (handlowy), lecz dopuszcza takie przedawnienie także wtedy, gdy druga strona tego stosunku nie jest przedsiębiorcą, a przykładowo konsumentem. Zgodzić należy się przy tym z tezą Sądu Najwyższego, że takie uregulowanie ma swoje mocne uzasadnienie celowościowe, gdyż krótszy okres przedawnienia dotyczy przedsiębiorcy, który jako profesjonalista jest z reguły lepiej zorientowany w regulacjach prawnych oraz ma lepsze możliwości faktycznego korzystania z instrumentów przewidzianych dla ochrony swoich praw niż nieprofesjonalista. Nie wydaje się więc w tej sytuacji dziwne, że w stosunkach przedsiębiorcy z konsumentem roszczenie przedsiębiorcy wobec konsumenta przedawni się w ciągu trzech lat, termin zaś przedawnienia roszczenia konsumenta wobec przedsiębiorcy, na tle art. 118 k.c., nie podlega skróceniu. Odnosząc się do statusu przedsiębiorcy, charakteryzującego pierwszego z wierzycieli pozwanej, przypomnieć należy orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 2 października 2008 r. (sygn. akt II CSK 212/2008), zgodnie z którym roszczenia banku wynikające z umowy kredytu

odnawialnego, udzielonego w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym, przedawniają się w terminie trzech lat (art. 118 k.c.), co łączyć należy właśnie z profesjonalnym aspektem działalności bankowej.

Tym samym również w niniejszej sprawie roszczenie banku o zwrot kwoty wypłaconej jako pożyczka pozostawało związku z działalnością gospodarczą prowadzoną przez tenże. W konsekwencji roszczenie strony powodowej, jako związane z prowadzoną przez pierwotnego wierzyciela działalnością gospodarczą, stosownie do treści art. 118 k.c. podlegało 3-letniemu terminowi przedawnienia. Przypomnieć warto również pogląd Sądu Najwyższego, wyrażony w wyroku z dnia 30 stycznia 2007 r. (sygn. akt IV CSK 356/2006), w myśl którego ustanowienie w przytoczonym wyżej przepisie terminu przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej stanowi odstępstwo od ogólnej zasady, zgodnie z którą termin przedawnienia wynosi lat dziesięć. Jednakże dla zastosowania tego wyjątku ustawa wprowadza wymaganie, aby określone roszczenie, które przysługuje podmiotowi prowadzącemu działalność gospodarczą pozostawało „w związku z działalnością gospodarczą”. W tymże orzeczeniu zasadnie przyjęto, że w wyniku przelewu wierzytelności (art. 509 k.c.) następuje zmiana osoby, względem której dłużnik jest zobowiązany, jednak regulacja ustawowa nastawiona jest na utrzymanie dotychczasowej sytuacji prawnej dłużnika (art. 513 k.c.), z zapewnieniem mu możliwości skutecznego spełnienia świadczenia do rąk właściwego adresata (art. 512 i 515 k.c.).

Przyjmując powyższe Sąd wskazuje, że w niniejszej sprawie charakter gospodarczy opisanego pozwem roszczenia, a także związane z tą okolicznością strony powodowej, nie mogły budzić wątpliwości, przez co zarzut przedawnienia (w obliczu zawarcia przez pozwaną umowy z bankiem w dniu 10 listopada 1999 r.) należało uznać za zasadny. Wskazać należy wreszcie, że na zasadzie art. 123 § 1 pkt 1 k.c., bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia, jednak podobne okoliczności nie zostały przez powoda wykazane. Podkreślić należy przy tym, że - jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 26 stycznia 2005 r. (sygn. akt III CZP 42/2004) - mimo że wymagalność odsetek przedawnia się (jako roszczenie o świadczenie okresowe) po 3 latach od wymagalności, to jeżeli stanowi świadczenie akcesoryjne, termin ten skraca się do terminu wymagalności roszczenia głównego. W efekcie nie spłacenie przez pozwaną roszczenia głównego w terminie i jego przedawnienie powoduje przepadek roszczenia w stosunku do odsetek.

Mając na uwadze powyższe oraz na podstawie przepisu art. 513 § 1 k.c., zgodnie z którym dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie, Sąd uznał zgłoszony przez pozwaną zarzut przedawnienia za skuteczny i uzasadniony, dlatego orzeczono jak w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, obciążając stronę powodową na rzecz pozwanej minimalną stawką kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 1217 zł, ustaloną na podstawie na podstawie § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Należy zarazem podzielić pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uchwale z dnia 12.03.2003r (OSNC 2003/12/161), iż do kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw i celowej obrony strony reprezentowanej przez adwokata podlega zaliczeniu wydatek poniesiony przez nią w związku z koniecznością uiszczenia opłaty skarbowej od dokumentu stwierdzającego ustanowienie pełnomocnika.

W świetle powyższego na podstawie przywołanych wyżej przepisów prawa orzeczono jak w punkcie II sentencji.